

EEN GELEERDE OLIFANT.

Voor een paar jaren (in den jaargang 1872 bl. 129) gaf ik aan onze lezers een verhaal aangaande eene samenkomst waarin het aan verscheidene mijner vrienden, professoren en doctoren, evenmin als aan mij, gelukte de wijze te ontdekken hoe een zoogenaamde geleerde hond een reeks van kunststukken verrichtte, die blijkbaar het gewone hondenverstand te boven gingen, totdat wij eindelijk de poging daartoe moesten opgeven en de meester van den hond ons het geheim verklaarde, dat uiterst eenvoudig bleek te zijn.

Ik mocht toen dit geheim niet verklappen, omdat wij ons jegens den eigenaar van den hond tot geheimhouding verbonden hadden. Aangenaam is het mij daarom aan onze lezers een dergelijk geval te kunnen mededeelen, ten aanzien waarvan mij geen geheimhouding is opgelegd. Het betreft ditmaal een geleerden of, indien men liever wil, een gedresseerden olifant in den zoölogischen tuin te Antwerpen, omtrent welken mij mijn vriend de heer HENRI VAN HEURCK het volgende schrijft:

“Deze olifant rekent, ziet den tijd op een horologie, wijst de letters aan, leest enz., tot groote verbazing der toeschouwers. Zijn geheele talent bestaat daarin, dat hij met eene zekere beweging ophoudt op het oogenblik dat zijn oppasser een onmerkbaar teeken met den voet geeft.

“De voeten evenwijdig naast elkander geplaatst zijnde, als in II, klopt de olifant de cijfers, letters enz. met een hamer; en hij houdt daarmede op, zoodra de oppasser den eenen voet schuins zet, als in V.”

Ik voeg hier echter bij dat dit niet het teeken was waardoor het hondje zijn kunststukjes verrichtte. Dit teeken was nog merkkelijk eenvoudiger en juist daarom veel moeilijker te raden.

HARTING.
